

ORDYNATOR (1) *sb m*

A sg ordynat(o)ra.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Ten, kto coś ustanawia, zleca komuś jakiś urząd, wyświęca [ordinator – rządziciel Calep; sporządziciel – ordinator Cn]:

*Szereg: »przodek albo ordynator«: Tertullian do Heretyków tak mówi: Niech okażą Oryginały Kościołów swoich/ niech okażą porządek Biskupów swoich/ tak jednego za drugim od początku poępujących/ żeby pierwszy on Biskup/ którego z Apostołów albo z Apostołów mężów (któryby jednak z Apostołów trzymał) miał przodka albo ordynatora swego. Abowiem tym obyczajem Kościoły Apostołów poczęły swe odnosić. *WujJud* 135v; [*WujPosN* 1584 I 353].*

Synonim: rządziciel.

BK